

[Landbrugsministeren.]

Jordfonden betalte Pris for Jorden plus de Udgifter, der er medgaaet til Grundforbedringer og Vejanlæg.

I Lovforslagets § 4 gives der Ministeren Bemyndigelse til i særlige Tilfælde at lade opføre Bygninger paa Brugene, før de afhændes, idet man har været af den Opfattelse, at det maaske vilde være noget vanskeligt at faa Ungdommen til at flytte ud i afsides Egne, hvor der er langt til Naboerne, selv om der i og for sig var gode Udstykningsmuligheder, og for at fremme Udstykningen ogsaa paa disse Egne, som det jo navnlig er Tanken med Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag, har man ment, at det maaske kunde være gavnligt, at Ministeren fik en Bemyndigelse til først at opføre Bygningerne og derefter afhænde Ejendommen; saa vil det jo se mere tiltalende ud for unge Mennesker, som kommer derned og ikke kender Egnen, den vil da ikke gøre et saa ubeboet Indtryk. Jeg tør ikke paastaa, at det vil faa nogen Indflydelse, men der gives jo ogsaa kun Ministeren en Bemyndigelse, som han kan benytte, hvis det viser sig vanskeligt at afhænde Ejendommene paa anden Maade.

Lovforslaget er enstemmigt vedtaget i Folketinget, og jeg anbefaler det til hurtigt Vedtagelse her i Tinget.

**Jensen Christensen:** Da Lov Nr. 137 af 1. Juni 1929 om Foranstaltninger til Fremme af Udstykningen i de sønderjydske Landsdele var til Behandling i Foraaret 1929, blev det stillet i Udsigt, som ogsaa nævnt af den højtærede Landbrugsminister, at der vilde blive fremsat et Lovforslag om særlige Regler for Udstykning af den Jord, der i Henhold til førnævnte Lov skulde købes dernede. Fra alle Sider gik man ud fra, at den Jord, der her var Tale om at købe, Jord, der alt-saa hverken henhører under Kategorien Len og Stamhuse, Præstegaardsjord eller Domænejord, skulde kunne udstykkes efter andre og mere valgfri Former end dem, der i Øjeblikket gælder for Jord i offentligt Eje i Almindelighed.

Fra sønderjydske Side betragtede vi det i 1920 som en Selvfølge, at samtlige Ejendomme i de sønderjydske Landsdele, hvis Ejere gennem den tyske Bindelov eller under Rentegaardsdannelse havde givet den tyske Stat Forkøbsret til deres Ejendomme, blev løst fra deres Forpligtelser og fra deres afhængige Stilling overfor den danske Stat, til Trods for, at det her nærmest drejede sig om tysksindede Medborgere. Der skulde i Fremtiden bo et frit Folk i et frit Land i de

genvundne Landsdele. Statstvang og Statsformynderi skulde den sønderjydske Befolkning nu være fri for under enhver Form, disse Begreber havde vi lidt nok under gennem de skiftende Tider. Paa Selvbestemmelsesrettens Grund kom Landet og Folket tilbage til Danmark; nu skulde ogsaa Enerens Selvbestemmelsesret respekteres, ikke alene i sproglige og aandelige Spørgsmaal, men ogsaa i hans økonomiske Stræben indenfor den hæderlige Livsførelses Ramme. Disse Synspunkter var man enig om fra alle Sider, ikke blot i Sønderjylland men ogsaa her paa den danske Rigsdag.

Alle hidtidige Bestræbelser fra den danske Stats Side har da ogsaa kun haft det ene Formaal at frigøre og fremhjelpe alt det, der ved Tidernes Ugunst var blevet kuert og var kommet i Forfald under Fremmedherredømmets og Krigens Indflydelse dernede. Intet Parti har hidtil søgt sit eget under den danske Rigsdags Stræben efter at lade Staten være en Hjælper og Støtte overfor det Erhvervsliv, der var saa haardt trængt af Krigens Følger. Dette har jeg altid noteret med Tak og Glæde under de skiftende Regeringer. Ærede Medlemmer vil kunne finde gentagne Udtryk herfor i Rigsdagstidenden for Landstinget gennem de svundne Aar.

Da sønderjydske Rigsdagsmænd i Vinteren 1929 gentagne Gange forhandlede med daværende Stats- og Landbrugsminister Madsen-Mygdal, der har taget Initiativet til Fremsættelsen af Lov Nr. 137 af 1. Juni 1929, om de Muligheder, der her forelaa, og Formerne for deres Gennemførelse, begyndte man for første Gang fra enkelte Repræsentanter for de Partier, der nu har Regeringsmagten, at stille indrepolitiske principielle Betingelser for at være med til den foreslaaede Lov om Opkøb af Jord dernede. Jeg glædede mig imidlertid den Gang over, at et æret Medlem af det andet høje Ting, Hr. Folketingsmand J. P. Nielsen, kunde give Tilslutning til Tanken om, at den Jord, der blev Tale om at købe, skulde kunne udstykkes under forskellige Besiddelsesformer og i forskellige Ejendomsstørrelser. Jeg husker tydeligt, at han under disse Forhandlinger fremhævede, at man Syd for Grænsen udstykkede Jord i saa forskellige Størrelser, at de varierede lige fra 1 ha til op over 50 ha — vi kan ikke lægge os fast paa en enkelt Form i Sønderjylland, sagde det ærede Medlem. Jeg var glad for disse Udtalelser, thi de gav mig Haab om, at man, ligesom hidtil overfor andre sønderjydske Spørgsmaal, kunde samles fra alle Sider uden Principrytteri af nogen Art om Løs-